

Üks just,
kust nähhakse, mis kassu pühhapäwa
pühhitsemine sadab.

Pühhapääw enne suurt Misti-päwa olli kätte jõudnud. Jummasla ismuks olli hea. Klaus Ohwner olli valge särgi selga ja puhta kaclarüttiko laela pannud, peäle veel wannma kuslumud kue aianud; ta piddi tännia omima kartuhvli maad harrima. Klaus olli tru maamees, kes jöudo möda hoolt kandis maia, naese ja laste eest; sedda piddid keit temnast liitma. Ta käis iggapääw töle; töi omma töö palga täiedete kio, ei jätnud koppikast körtje, seist ta ei wötnud wiina, eggja jenud öllud. Sai ta argi päwal teistele tööd teinud ja waewa näinud, läks ta pühhapäwal omma enneise piissukest pöldo harrima. Et seme õigel aial mahha ja umbrohhi warratfest kantud sai, seist nöudis

temma lütust, ja osleks tül ööd abiks wötnud. Naene olli nisamima murrelik; käis ka iggapääw töle; üksnes tittewodi aial olli ta kodd oistmas; sai laps monned näddaslad wannaks, siis piddid teised lapsed sedda piissukest hooldma; emmal ei olnud enam aega, sega ennast tüllitjeda. Keik külla litis Ohwnert ja temma naest, ja ütles: „Kui keik nenda wöttaksid hoolt kanda maia eest, ei siis poleks enam kerjamist nähha meie küllas.”

„Jah”, ütlesid teised, „hea kül; agga sefamima mees on vägga ahne kassu peäle. Ta ei wötta tööd tehha mitte üksnes argipäwal, vaid ka pühhapäwal. Kirriko ta ei sa, kui agga hädda pärast suril Pühbil, ja kui laua käimise kord on, ehk kui naene lapsewodi järrel ennese eest lassub tänu tehha. Nemmad ei kannata hoolt omma laste eest, kes möda külla hulkuwad harrimata peaga, pessemata silmade ja kätega, ja nöelumata särgi ja kuega. Koli